

QUATRE TRETS

Un tret. Això és l'únic que vaig ser capaç d'escoltar abans de veure com queiés al sòl. Em vaig paraitzar, no podia reaccionar encara que les meues emocions esgarraven el meu interior per poder agafar-te i fugir corrent amb tu. Mentre els segons de xoc predominaven a la meua ment, una llàgrima caigué pel meu rostre, i en eixe precís instant, el meu braç va apuntar al desgraciat culpable perquè pagara condemna. Després, et vaig ajudar a alçar-te del pis per llevar-te amb mi.

Segon tret, directe al meu ull dret. Crits de dolor trencant les meues cordes vocals amb angoixa eixien desesperadament. La meua mà es xopava de sang mentre buscava sense cap control calmar el dolor, cosa que era impossible, però reaccionava inconscientment. Encara que el dolor era insuportable, no va parar el meu cos, i seguí caminant. El meu objectiu era salvar-te a tu, de mi m'encarregaria després.

Tercer tret, ara directe a l'estómac. Les meues llàgrimes es tornaven d'un color granat. Més crits eixien, però ja no eren meus. "Carla!" cridaves. Finalment, els meus ulls avisaren del meu destí mentre es tenyien de blanc. Tot es tornà borrós i no recordava el que va succeir més enllà d'això.

L'únic ull que tenia encara en funcionament, es va obrir a poc a poc i em va mostrar a tu al meu costat, curant les hemorràgies que portava.

- Àngel...? – vaig aconseguir dir amb les poques forces vives que em quedaven.

- Carla! Déu meu, per fi despertes! – vas respondre i et vas llançar a abraçar-me.

Un silenci es formà, però no era incòmode. De fet, per uns segons sentia com si haguérem tornat al nostre dormitori de la mili. Sentia com si haguérem tornat a casa.

- Ho sent molt, sóc el culpable d'haver-te ficat aquí. No tenia altra opció. Era això o deixar que continuares vagant pels carrers i qui sap on estaries ara. Pensava que podia protegir-te, però he fracassat.

Els meus braços pujaren lliscant per la teua esquena, formant una abraçada. Tornaren les meues llàgrimes a passejar sobre el meu rostre cobert de sang. Un sospir va eixir lentament dels meus llavis i aquests començaren a tremolar.

- Vull que sigues feliç – em vas dir. – Per favor...

- Calla't – et vaig ordenar. – No pense deixar-te aquí. Tu ets la meua felicitat, ets l'únic que em queda, i amb això és més que suficient. No vaig a permetre que m'arrabassen l'única raó que em queda per a viure.

Et vas separar de mi i et vas recolzar al mur. Vas fer un somriure i vas apartar la mirada de mi.

- No sigues idiota.

Eixes paraules em van omplir d'una ira immensa. Vaig arrufar les celles i et vaig tornar una mirada plena de fúria i ràbia. Tu vas baixar la mirada, però podia notar com tremolaven els teus llavis.

- Vés-te'n – vas poder soltar.

- Deixa de ser un egoista! No vull! Si et maten no saps quin dolor sentiria per anys. No vull viure una tortura com eixa. Vull fer una nova vida al teu costat, no em poses una barrera que ens separe per sem...

- Que te'n vages! – em vas interrompre amb un crit.

El meu ull es va obrir com un plat i no podia apartar la vista del teu rostre humit. Volia dir-te de tot, però alguna cosa em va furtar la veu. Un altre silenci es va formar, però un sospir teu el va trencar uns segons després.

- Ser egoista és donar-li la vida a l'única persona que em fa sentir viu? A la persona que em fa sentir com si tornara a casa? A la que li ha donat un sentiment a la meua maleïda vida com a militar? Ser egoista és donar-li una oportunitat per a poder ser lliure? Ser egoista és... - et vas detenir un moment – ... Estimar-te?

Em vaig llançar a abraçar-te amb força. No estava preparada per a separar-me de tu. Jo només et volia a tu, estava disposta a donar la meua vida per poder salvar-te. Però tu com sempre tan estúpid. Vas tragar saliva, ho vaig sentir. El fil entre la vida i la mort volia equilibrar-se avui, i volia un mort i un viu.

- Per favor, Carla. Viu per mi – i per desgràcia, tu volies ser el mort.

Últim tret, caigué a terra de nou.

Vaig despertar a la llitera d'una infermeria. El primer que vaig poder observar, va ser a una dona que portava una bata. De sobte, vaig sentir un dolor esquinçador per tot el cos, però va durar molt poc. Vaig intentar incorporar-me, però ella em va detenir.

- No faces esforços. Ets en un greu estat, has de descansar. Vaig a portar-te una mica de menjar, has d'estar amb molta gana.

La xica va tardar només uns minuts a portar el menjar. Em vaig incorporar amb la seua ajuda i vaig donar la primera mossegada. No sentia les dents. La infermera s'adonà de la meua expressió desconcertada.

- L'últim tret que t'han donat ha anat directe a la zona dreta del pit i l'impuls va fer que caigueres i et trencares la majoria de les dents. També, com has pogut comprovar, has perdut l'ull dret – m'informà.

- On està ell? – vaig preguntar canviant de tema dràsticament.

- Ell?

- Àngel, el militar Àngel Monroig.

- Va ser qui et va protegir, el vam trobar al costat del teu cos, però...

- Està viu? – vaig preguntar desesperada.

La seua mirada trista em va narrar la pèrdua. En eixe moment, la meua ment es posà en blanc i vaig tractar d'evitar plorar, però va ser inevitable. Sentia com si m'hagueren tornat a disparar, però directament al cor i sentia que em podria per dins.

Un impuls m'alça del llit i, encara que la debilitat del meu cos era molt greu, una cosa em va donar les energies suficients per a poder eixir corrent i escapar d'enllà. La infermera va cridar a reforços perquè vingueren per mi, però no van arribar a agafar-me.

Vaig córrer i córrer fins a arribar al cementeri, estava buscant-te, però hi havia massa tombes i les meues forces eren limitades. Eixes potents forces que tenia, van finalitzar una estona després, fent que caiguera al sòl fred. Un sentiment d'angoixa va recórrer el meu cos, i un potent crit desplegà la frustració que sentia en aquell moment. Físicament seguia viva, però jo ja estava morta.

Vaig alçar el cap un minut després. La tomba d'enfront, tenia gravat el teu nom.

Vaig agafar el ram de flors que es trobava fent-te companyia i em vaig tombar al teu costat, tancant els meus ulls. No vaig tardar res a tornar a trencar la barrera de les

llàgrimes i eixiren totes espaordides. Vaig respirar profund. Tota la meua vida havia d'apanyar-me per fugir i continuar lluitant per no morir. Vaig fugir molt prompte d'aquell infern, i com era una xiqueta va ser difícil aconseguir sobreviure amb tanta pobresa al poble. Però, era morir al carrer o morir maltractada per aquell monstre del meu pare. Sempre feia un esforç i agafava forces per continuar. Però, no sabia per què. No tenia cap raó per a viure, però seguia fent-ho. Un dia, em vas trobar i, encara que fóra una desconeguda, em vas oferir una millor vida. I, temps després, sentia que ja tenia una raó per seguir existint. Un fred va recórrer el meu cos i va provocar que tremolara. Al meu interior, una guerra estava formant-se. Tot el silenci d'aquell lloc era un dolent soroll per a la meua ànima.

Sentia que no estava preparada per a dir-lo, però no podia esperar tota la vida per a fer-ho. Així que, amb la veu trencada i un sospir, et vaig dir:

- Gràcies, Àngel. Descansa en pau.

PSEUDÒNIM: KIRA WALKER

AUTORA: ALBA HERNÁNDEZ

CURS: 4t ESO B